

مهناز بدیهیان

در غیاب خویش

همیشه گم شدم در پنهانی یک حس بی دریغ
در جابه جایی این شهر پر شتاب
در دست های پر تلاطم عشق
در سلول هایی که مرا زاییدند
و قد نکشیدند

من هم جوار هیچ بودم
که هیچ تر شدم
گم در غیاب خویش
گم در هزار نکته ی نامفهوم

هزار درد کشنده
چگونه می شود پیدا شد در ازدحام این همه تاریکی
در قطاری که مقصدش به سوی هیچ ستاره نیست
و رو به سوی دشت های تاریک
خالی از مهر است